

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

یکشنبه، ۲۲ آگست ۲۰۲۱

نویسنده: Joe Lauria

ترجمه: میر عبدالرحیم عزیز

تصرف سریع افغانستان توسط طالبان نشان می دهد که ایالات متحده تا چه اندازه فهم اندکی از افغانستان داشت

جو لوریا می نویسد که اگرچه طالبان در میان بسیاری از افغان ها محبوب نیستند، اما آنها افغان هستند و نه یک دولت تحت حمایت و اشغال خارجی.

یادداشت: محتوی و تحلیل سیاسی در این مضمون صرف عقیده نویسنده است.

مقامات اداره بایدن روز پنجشنبه گفتند که انتظار دارند طالبان ظرف ۳۰ روز به پایتخت افغانستان برسند و امریکا هم نیروهای خود را برای تخلیه سفارت این کشور و غیرنظامیان امریکائی اعزام می نماید. فقط سه روز بعد طالبان با ورود به کابل در روز یکشنبه واشنگتن را غافلگیر ساختند. رئیس جمهور افغانستان از کشور فرار کرده است.

چطور ممکن است امریکا اینقدر اشتباه کرده باشد؟ چگونه ایالات متحده ۸۳ میلیارد دلار صرف تعلیم و تجهیز اردوی افغانستان کرد و مشاهده نمود که این اردو به طرز شگفت آوری شکست بخورد؟ جواب به سوال این است که ایالات متحده از اولین روزی که عساکرش در سال ۲۰۰۱ وارد افغانستان گردید و تا آخرین دیپلماتی که از این کشور خارج میشود، هرگز افغانستان را درک نکرده و یا به درک آن اهمیت نداده است.

بدون تردید بسیاری از افغان ها از احیای حکومت طالبان پس از دو دهه به خاطر قوانین سختگیرانه آن علیه موسیقی، سینما و رفتن دختران به مکتب هراس دارند.

اما دلیلی وجود دارد که اردوی افغانستان قبل از پیشروی طالبان مضمحل شد و هیچ مقاومتی نشان نداد، علی رغم اینکه واشنگتن از آنها خواست حداقل یک ماه استادگی نمایند: طالبان ممکن است پوسیده باشند اما آنها افغان هستند. آنها ممکن است یک رژیم سرکوبگرانه غیرمردمی را تحمیل کنند، اما آنها یک نیروی اشغالگر خارجی نیستند.

مردم افغانستان هرگز اجازه نخواهند داد:

حامد کرزی، رئیس جمهور سابق افغانستان که با تمسخر "شاروال کابل" خوانده میشد. صلاحیت وی در دروازه های شهر متوقف شد. او حتی در زمان قدرت، ایالات متحده را به دلیل بی توجهی به کشور به باد انتقاد قرار داد. او در سال ۲۰۱۳ گفت "ایالات متحده و ناتو به حاکمیت ما احترام نگذاشته اند. هر زمانی را که برای خود مناسب بدانند، خلاف آن عمل می نمایند. این یک مناقشه جدی بین ما بوده است."

او گفت: "آنها از حاکمیت ما تخطی می کنند و حملاتی را علیه مردم ما انجام می دهند، حملات هوایی و دیگر حملات را به نام مبارزه با تروریسم و به نام قطعنامه های سازمان ملل مرتکب میشوند. کرزی گفت که این عمل آنها علیه خواسته های ما و مکرراً برخلاف خواسته های ما است." او متذکر شد: "ایالات متحده و متحدان ناتو حتی پس از امضای BSA (توافقنامه امنیتی دوجانبه) همچنان تقاضا می نمایند که آنها آزادی عمل برای حمله به مردم و روستاهای ما را داشته باشند. مردم افغانستان هرگز اجازه نخواهند داد."

ممکن است ایالات متحده حکومت طالبان را محکوم کند، لکن با ایجاد مجاهدین در دهه ۱۹۸۰ علیه یک دولت سکولار و تحت حمایت شوروی که از حقوق زنان حمایت میکرد، در ایجاد آن نقش اساسی داشت. پس از سال ۲۰۰۱، حمایت از حکمرانان در کابل و جنگ سالاران با استفاده از خورجین های نقدی، در حالیکه سعی میکرد شهرها و قصبات پراکنده در سرزمین وسیع کوهستانی را تسخیر نماید، محکوم به شکست گردید. و چرا باید موفق می شد؟

ماندن قوای امریکا و ناتو در این کشور در بهترین حالت یک بن بست بی پایان و طولانی میبود. جو بایدن حتی توسط دموکرات های قدرتمند برای حوادثی که در حال وقوع است، زیر ضربه قرار می گیرد. حتی ممکن است این یک خودکشی سیاسی باشد. لکن این حرکت درستی بود که بالاخره باید خارج میشد.

طالبان ممکن است دختران را از تحصیل باز داشته و غیرنظامیان را بکشند، اما ایالات متحده و متحدانش در ناتو طی دو دهه جنایت، دختران افغان و هزاران نفر از مردم بیگناه دیگر را قصابی کردند و تلاش نمودند که گورستان امپراتوری ها را تحت انقیاد درآورند.

انگیزه ها:

امریکائی ها دوست دارند که افغانستان را ویتنام شوروی بگویند، خوب! افغانستان حالا ویتنام دوم امریکا است.

این مقایسه ها حتی در رسانه های اصلی نیز وجود دارد: حمایت از نظام های فاسد در سایگون و کابل. اسناد پنتاگون و مقالات افغانستان نشان می دهد که چگونه رهبران ایالات متحده در مورد پیشرفت هر دو جنگ دقیقاً و به عین شیوه دروغ گفته اند. و آخرین مقایسه: تخلیه سفارتخانه ها در سایگون و کابل.

بیش از ۴۵ سال از شکست تحقیر آمیز امریکا و ترک ایالات متحده از سایگون میگذرد که هنوز هم سوالاتی در مورد انگیزه ایالات متحده از این جنگ وجود دارد. آیا اقتصادی، ستراتیژیک و ایدئولوژیکی بود یا هر سه؟ همین سوال را میتوان مطرح کرد، حینیکه ایالات متحده با شکست تحقیر آمیزش کابل را ترک میگوید.

معلوم شد که دلیل اصلی آن کنترل ثروت وسیع و دست نخورده افغانستان است. چرا امریکا آن را پشت سر می گذارد؟ شاید در آینده ای نه چندان دور نباید از مشاهده مذاکرات شرکت های امریکائی با طالبان برای دستیابی به آن متعجب شد. در دهه ۱۹۹۰، شرکت تیل امریکائی یونوکال Unocal رهبران طالبان را به هیوستون اعزام کرد تا در مورد قرارداد لوله گاز کاری انجام دهند.

این گونه موارد همیشه برای منافع ایالات متحده مهمتر از دخترانی است که کتاب می خوانند.

پایان